

Arrest

**nr. 191 224 van 31 augustus 2017
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 mei 2017 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN DER SCHUEREN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 oktober 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 2 november 2010, 28 november 2010, 9 januari 2013, en 28 februari 2016 vult de verzoeker deze aanvraag aan.

Op 6 maart 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onontvankelijk te verklaren.

1.2. Eveneens op 6 maart 2017 geeft de gemachtigde de verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de bestreden beslissing, die op 30 maart 2017 aan de verzoeker werd ter kennis gebracht en die als volgt is gemotiveerd:

“De heer:

Naam, voornaam: I. H., M. R. K.

geboortedatum: (...)1964

geboorteplaats: H. M. K.

nationaliteit: Pakistan

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als:

R., H., geboren op (...)1964, nationaliteit Pakistan

M. R. K., I. H., geboren te H. M. K. op (...)1964, nationaliteit

Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder een exceptie van niet-ontvankelijkheid op. Hij stelt dat de verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing nu de gemachtigde in geval van een vernietiging gebonden zou zijn opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven gelet op hetgeen in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bepaald wordt. De verweerder geeft eveneens aan dat het om een herhaald bevel zou gaan en dat de verzoeker geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk maakt.

De Raad is evenwel van oordeel dat de verzoeker het belang niet kan worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten naar het oordeel van de verwerende partij werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Immers wordt in de aanhef van artikel 7 van de vreemdelingenwet gesteld, *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. Dit houdt in dat geen bevel mag worden gegeven of het bevel niet ten uitvoer mag worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*, zodat de Raad telkens de middelen dient te onderzoeken die gestoeld worden op *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*, *in casu* het hoorrecht dat volgens de verzoeker wordt gegarandeerd in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. *In casu* dringt zich dan ook een onderzoek van het enig middel op.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota, moet dan ook worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“ENIGE MIDDEL: Schending van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

1. Wat betreft het hoorrecht zoals vervat in art. 41 van het Handvest

Verzoeker kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten n.a.v. de weigering van zijn aanvraag op basis van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet is de facto een omzetting van art. 6.4 van Richtlijn 2008/115.

Een bevel om het grondgebied te verlaten (de hier bestreden beslissing) vormt een terugkeerbesluit in de zin van Richtlijn 2008/115.

Derhalve is het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing.

Art. 41 van het Handvest luidt als volgt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,. de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Het art. 41 van het Handvest is van toepassing op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling doet geen afbreuk aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale rechter een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RVV d.d. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur.

Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01).

Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen ". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw).

Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden. "

De Raad motiveerde als volgt op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

De Raad sluit derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest niet per definitie uit, en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest, doch dat de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Verzoekers dienen, bij het invoeren van een schending van art. 41 van het Handvest, over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu, verzoeker verwijst naar de middelen van zijn verzoekschrift strekkende tot schorsing en nietigverklaring van de beslissing inzake het verzoek op basis van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, waarin hij de volgende kritiek geeft:

"EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 8 EVRM, Schending van artikel 13 EVRM.

Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending redelijke termijn. Schending van het rechtszekerheidsbeginsel, vertrouwensbeginsel, gelijkheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

Schending van artikel 9bis vreemdelingenwet van 15 december 1980.

1. Schending redelijke termijn

De aanvraag 9bis van verzoeker werd ingediend op 19/410/2009.

Meer dan acht jaar later wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

De redelijke termijn is zonder twijfel geschonden.

Verzoeker is al die tijd in de waan gelaten - en te meer daar er duizenden gegrondheidsbeslissingen werden genomen in gelijkaardige dossiers- dat zijn aanvraag gegrond zou worden verklaard.

Acht jaar lang wachten op een beslissing, en dusdanig verzoeker toelaten zich te integreren in de Belgische samenleving schendt het principe van de redelijke termijn. De behandelingstermijn is in casu niet redelijk meer te noemen.

Verzoeker verwijst naar de analogie met het permanente regularisatiecriterium van een definitieve . regularisatie na een lange asielprocedure.

2. Schending artikel 8 EVRM en schending van artikel 13 EVRM

In 2009 diende verzoeker een aanvraag 9bis op basis van punt 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009.

Verzoeker heeft zijn aanvraag verschillende keren geactualiseerd (in 2010 in 2013 en in 2016).

Deze aanvraag bevatte stukken die aantoonde dat hij ononderbroken in België verblijft sinds 1999.

Dat verzoeker eveneens een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voegde alsook bewijzen van zijn talenkennis.

Verzoeker voldeed aldus aan de voorwaarden van punt 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009.

Desondanks mocht hij een onontvankelijke beslissing ontvangen.

Verzoeker was nochtans terecht in de veronderstelling, gelet op de duizenden gegrondheidsbeslissingen in 2009 in gelijkaardige dossiers, dat zijn aanvraag eveneens ging goedgekeurd worden.

Verzoeker is al die tijd in de waan gelaten dat zijn aanvraag gegrond zou worden verklaard.

Acht jaar lang werd het hem toegelaten zich te integreren in onze samenleving.

Verzoeker heeft meer dan acht jaar lang in onze samenleving geleefd in een precaire en onzekere situatie.

Door deze precaire status moest hij werken zonder werkvergunning, kon hij zich niet inschrijven in inburgeringscursussen en andere opleidingen, kon hij geen bankrekening afsluiten, had hij geen ziekteverzekering, kon hij geen rijbewijs bekomen,

Verzoeker werd verplicht om jarenlang te leven in een onzekere professionele, sociale en familiale situatie.

Verzoeker heeft geen familie meer in zijn land van herkomst. Zijn schoonbroer en zus verblijven daarentegen legaal in België.

Het art. 8 E.V.R.M. beschermt nochtans het privé-, familie- en gezinsleven:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dat artikel 8 EVRM een positieve verplichting inhoudt om effectieve en toegankelijke middelen te voorzien ter bescherming van het recht op eerbieding van het privéleven.

Deze positieve verplichting houdt onder meer in dat verwerende partij verblijfsaanvragen binnen een redelijke termijn moeten onderzoeken om zo een toestand van onzekerheid tot een minimum te beperken.

Verzoeker verwijst hiervoor naar een arrest in een gelijkaardige zaak van het EHRM van 13 oktober 2016, nr. 1981/51, B.A.C t. Griekenland (stuk 2).

Hierin wordt ondermeer het volgende gesteld (eigen onderlijning):

"37. Parmi ces obligations positives figure aussi celle des autorités compétentes d'examiner les demandes d'asile des personnes concernées dans de brefs délais afin de raccourcir autant que possible la situation de précarité et d'incertitude dans laquelle ces personnes se trouvent (M.S.S. c. Belgique et Grèce [GCJ (no 30696/09. § 262, 21 janvier 2011)). "

"46. Partant, la Cour considère que les autorités compétentes ont manqué, dans les circonstances de l'espèce, à leur obligation positive tirée de l'article 8 de la Convention, consistant à mettre en place une procédure effective et accessible en vue de protéger le droit à la vie privée. au moyen d'une réglementation appropriée tendant à faire examiner la demande d'asile du requérant dans des délais raisonnables afin de raccourcir autant que possible sa situation de précarité (voir aussi paragraphe 37 ci-dessus). Il y a donc eu violation de cette disposition. "

Vrije vertaling:

"Deze positieve verplichtingen omvatten de bevoegde autoriteiten om binnen een korte termijn de asielerzoeken van de betrokkenen te onderzoeken om de onzekere en onzekere situatie waarin deze personen zich bevinden tot een minimum te beperken (MSS v. België en Griekenland [GC] (Nr. 30696/09, § 262, 21 januari 2011)). "

"Derhalve is het Gerecht van oordeel dat de bevoegde autoriteiten, in de omstandigheden van de zaak, hun positieve verplichting op grond van artikel 8 van het Verdrag niet hebben gegarandeerd, namelijk de invoering van een effectieve en toegankelijke procedure, om het recht op privacy te beschermen, door de asielaanvraag niet binnen een redelijke termijn te onderzoeken waardoor de precare situatie (zie paragraaf 37) waarin hij zich bevond niet werd verkort. Er is dus een overtreding van deze bepaling."

Het EHRM is aldus van oordeel dat 8 EVRM een positieve verplichting inhoudt om effectieve en toegankelijke middelen te voorzien ter bescherming van het recht op eerbieding van het privéleven. Deze positieve verplichting houdt onder meer in dat de bevoegde instanties verblijfsaanvragen binnen een redelijke termijn moeten onderzoeken om zo een toestand van onzekerheid tot een minimum te beperken.

De schending van artikel 8 EVRM vloeit, overeenkomstig het arrest van 13 oktober 2016 EHRM (zie stuk 2), voort uit de gecombineerde aanwezigheid van vier elementen:

- De nalatigheid van de overheid om een beslissing te nemen;
- gedurende een lange periode;
- die niet gerechtvaardigd is;
- waardoor de aanvrager in een onzekere en precare situatie werd geplaatst.

Volgens het EHRM stond het ongerechtvaardigd karakter vast gelet op het feit dat er een positief advies was gegeven om de aanvrager alsnog te erkennen als vluchteling:

"40. En l'espèce, pour la Cour la violation alléguée de l'article 8 de la Convention provient ainsi. non pas de mesures d'éloignement ou d'expulsion, mais de la situation de précarité et d'incertitude que le requérant a connue pendant une longue période. soit du 21 mars 2002 — date à laquelle l'intéressé a introduit son recours contre la décision de rejet de sa demande d'asile - à la date de prononcé du présent arrêt. "

"45. La Cour conclut au caractère injustifié de l'omission du ministre de l'Ordre public de statuer sur la demande d'asile du requérant, qui ne reposait sur aucun motif et qui a perduré pendant plus de douze ans - et perdure encore -, alors que les instances nationales s'étaient prononcées en faveur de la nécessité d'accorder l'asile à l'intéressé et qu'elles avaient rejeté la demande d'extradition introduite par les autorités turques. "

Vrije vertaling:

"40. Het Hof stelt vast dat de schending van artikel 8 EVRM niet voortvloeit uit een verwijderings of uitzettingsbevel, maar uit het feit dat verzoeker gedurende een lange tijd van 12 jaar in een lange en onzeker situatie moest leven, van 21 maart 2002 - de datum waarop de aanvrager zijn beroep aangetekend tegen de afwijzing van zijn asielaanvraag. - de datum van de uitspraak van dit arrest "

"45. Het Hof stelt vast dat er een positief advies werd gegeven om hem alsnog te erkennen als vluchteling en dat de Griekse Overheid het verzoek tot uitlevering aan Turkije had geweigerd. De Griekse overheid kan daarentegen geen enkele rechtvaardiging aanhalen voor het uitblijven van een beslissing."

Dat in casu dergelijke feitelijke omstandigheden eveneens aanwezig zijn.

Verwerende partij heeft het nagelaten een beslissing te nemen gedurende een lange periode van 8 jaar.

Verwerende partij heeft geen enkele rechtvaardiging aangehaald voor het uitblijven van deze beslissing.

Dat daarentegen in duizenden gelijkaardige dossiers, eveneens ingediend in 2009, positieve beslissingen werden genomen. Dat verzoeker aldus rechtmatig in de veronderstelling was dat zijn aanvraag ging goedgekeurd worden. Hij is al die jaren in de waan gelaten.

Het ongerechtvaardigd karakter van het uitblijven van een beslissing is aangetoond.

Acht jaar lang werd het hem toegelaten zich te integreren in onze samenleving, doch zonder afgifte van een verblijfsvergunning.

Verzoeker heeft acht jaar in onze samenleving geleefd in een uiterst precaire en onzekere situatie.

Verzoeker heeft geen enkele bron van financiële middelen, hij is volledig afhankelijk van zijn vrienden en zus, hij is verplicht om te werken zonder werkvergunning, hij kan zich niet inschrijven in inburgeringscursussen en andere opleidingen, hij kan geen bankrekening afsluiten, hij heeft geen ziekteverzekering, hij kan geen rijbewijs bekomen,

Hij werd verplicht om jarenlang te leven in een onzekere professionele, sociale en familiale situatie.

Verzoeker heeft geen familie meer in zijn land van herkomst. Zijn schoonbroer en zus verblijven daarentegen legaal in België.

Verzoeker heeft geen enkele band meer met zijn land van herkomst

Dat artikel 8 EVRM en artikel 13 EVRM in samenhang met artikel 8 EVRM geschonden zijn.

Er werd niet voldaan aan de positieve verplichting onder 8 EVRM om effectieve en toegankelijke middelen te voorzien ter bescherming van zijn recht op eerbiediging van het privéleven. Verwerende partij had zijn aanvraag binnen een redelijke termijn moeten onderzoeken om zo zijn toestand van onzekerheid tot een minimum te beperken. Meer dan acht jaar wachten is allesbehalve redelijk.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

TWEEDE MIDDEL : Schending van artikel 3 EVRM. Schending van art. 6.4 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van het artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht en het vertrouwensbeginsel.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

1. Wat betreft de vernietigde instructie

Verzoeker wenst te benadrukken dat ondanks het feit dat de instructie vernietigd is, verwerende partij wel gehouden is de instructie toe te passen indien zij van toepassing is.

Dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd inzake de vernietiging:

"Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art. 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RVS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing."

Dat het belangrijk is te analyseren wat de inhoud van deze arresten is.

Verzoeker betoogt dat de instructie inderdaad vernietigd werd door de Raad van State en dit omdat de instructie in essentie de wettelijke voorwaarde "buitengewone omstandigheden" heeft uitgehold.

Dat de Raad van State niets heeft gezegd over de inhoudelijke bepalingen van de instructie meer bepaald de criteria welke erin worden vermeld.

Dat de Raad van State op dit punt ook geen kritiek kon uitten daar de gegrondheid van de aanvraag binnen de discretionaire bevoegdheid viel en valt van de Minister.

Dat het arrest van 05.10.2011 helemaal niet stelt dat de instructie niet meer mag worden gehanteerd maar dat het arrest het volgende stelt:

Anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld, gaat het daarbij niet meer om de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. Uit het bovenstaande citaat van de beslissing van 26 augustus 2010 blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde van de verblijfsduur uit de (vernietigde) instructie is voldaan. Die voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en die dus in strijd is met de in het bestreden arrest voorgehouden discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake verblijfsduur, zodat de staatssecretaris op die manier zelf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd. (Onderlijning door verzoeker toegevoegd).

Dat dit concreet betekent dat verwerende partij een aanvraag niet meer kan afwijzen door uitsluitend naar de instructie te verwijzen. Dat verwerende partij echter veel verder gaat en stelt dat de instructie niet meer van toepassing is quod certe non.

Dat verwerende partij in haar samenwerking met het Kruispunt van Migratie heeft toegezegd dat zij de instructie zal blijven toepassen. Dat het kruispunt van migratie het volgende op haar website heeft gezet:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren:

zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Het gevolg hiervan is echter dat er nog weinig controle mogelijk is of DVZ de (positieve) criteria van de instructie correct en gelijk toepast op al wie aan die criteria voldoet. In de negatieve beslissingen staat immers dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn. Samengevat gelden de criteria uit de instructie dus nog wel als positieve criteria, maar niet meer als negatieve criteria.

Dat derhalve gedaagde zelf te kennen geeft de instructie nog te zullen toepassen. Dat hieraan niets illegaal is (en de Raad van State heeft zo ook geoordeeld) voor zover zij blijft binnen haar discretionaire bevoegdheid.

Dit betekent zeer concreet dat verwerende partij een dubbele beoordeling dient te maken namelijk enerzijds of verzoeker voldoet aan de instructie en anderzijds of de elementen aangereikt in het kader van de instructie an sich kunnen leiden tot een gegrondheidsbeslissing.

Dat verwerende partij zeer zeker niet kan stellen dat zij deze instructie niet maar kan toepassen omdat zij vernietigd is. Dit is juridisch onjuist.

Het hoeft dan ook geen betoog dat zulks een motivering duidelijk een schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel. Het is immers gedaagde zelf die aan verzoeker beloftes, toezeggingen en dergelijke heeft gedaan die zij zelfs na de vernietiging van de instructie heeft blijven toepassen.

Voor zover men zou kunnen stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel niet contra legem kan worden ingeroepen herinnert verzoeker verwerende partij er aan dat zij niets verkeerd doet voor zover zij binnen haar eigen discretionaire bevoegdheid blijft.

Dat zij derhalve toezeggingen heeft gedaan waarop zij thans terugkomt. Inderdaad gedaagde heeft een grote discretionaire bevoegdheid maar die gaat niet zover dat er willekeur kan heersen.

Dat de auditeur bij de Raad van State in haar advies in het arrest 217.532 van 24 januari 2012 het volgende stelde:

"Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt verweerde inderdaad gebruik van de criteria van de instructie. Dit wordt niet betwist door verweerder evenwel dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Een ruime discretionaire bevoegdheid betekent echter niet dat verweerder willekeur mag hanteren.

Door binnen het kader van de zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als ware het nieuwe criteria voor een beoordeling ten grond van de regularisatieaanvraag, kan aan de verweerder geen willekeur worden verweten. " (onderlijning aangebracht door verzoekster). "

Door thans volledig af te wijken van haar eerder opgestelde beleidslijn, beloftes en toezeggingen etc. maakt gedaagde nu net plaats voor willekeur en schendt zij het redelijkheidsbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel.

Nogmaals en verzoeker kan dit niet genoeg benadrukken, verwerende partij kan de criteria in de instructie hanteren voor zover zij ze niet uitsluitend hanteert..

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat er met de criteria van de vernietigde instructie geen rekening kan gehouden worden.

Het standpunt van verwerende partij komt er de facto op neer dat zij haar discretionaire bevoegdheid opvat als een loutere willekeurige beslissingsbevoegdheid en dat zij geen rekening dient te houden met haar duizenden beslissingen in gelijkaardige dossiers.

Verwerende partij dient, los van de hierboven gevoerde discussie over de invloed van de vernietiging van de instructie, wat haar beleid betreft ook het gelijkheidsbeginsel te respecteren. Dit houdt in dat de traagheid (in casu acht jaar!) waarmee zij zelf beslissingen heeft genomen niet mag leiden tot een discriminatie van personen die in dezelfde of gelijkaardige situatie zijn. Dit is thans wel het geval daar op de personen die beoordeeld werden voor de vernietiging van de instructie andere criteria zijn toegepast om de gegrondheid van de aanvraag te beoordelen, dan op personen van wie de aanvraag later werd beoordeeld.

In casu dient de beslissing over de aanvraag van verzoeker rekening te houden met het de facto gevoerde beleid en met de toezeggingen en beloften die door verwerende partij, ook na de vernietiging, van de instructie, werden gedaan.

Anders oordelen leidt tot een totale willekeur van het beleid.

Verzoeker stelt dat rekening houdend met de concrete elementen van zijn aanvraag, hij dan ook diende geregulariseerd te worden.

2. Wat betreft de motivering inzake de opgeworpen elementen van integratie

De bestreden beslissing stelt ten onrechte in één zin dat de aangehaalde elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden vormen.

In één adem worden de elementen van werkbereidheid en integratie van tafel geveegd, zonder enige motivering.

Verzoeker vraagt zich af wegens welke motivering deze talrijke elementen van werkbereidheid en integratie niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden.

De enige 'reden' die wordt gegeven bestaat uit een verwijzing naar een arrest van de Raad van State waaruit blijkt dat de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden.

Verzoeker wijst er op dat hij zijn aanvraag 9bis heeft ingediend in 2009 op basis van punt 2.8.B van de toen geldende instructie van 2009. Hij heeft klaar en duidelijk de buitengewone omstandigheden vermeld in het verzoekschrift en gestaafd door stukken. Verzoeker heeft daarenboven zijn aanvraag vier keer geactualiseerd en gestaafd door bijkomstige stukken (2/11/2010, 28/11/2010, 9/1/2013, 28/2/2016). Verwerende partij kan niet volstaan met een eenvoudige verwijzing naar dit arrest zonder meer.

Verzoekster kan onmogelijk afleiden waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Men somt louter de elementen op om dan te zeggen dat ze niet in deze fase worden behandeld, zonder meer.

Onmogelijk kan op deze wijze het doel van de motiveringsplicht worden bereikt. Immers op deze wijze dient men louter de elementen vermeld in de aanvraag over te nemen en te zeggen dat ze niet in deze fase worden behandeld..

De bestuurde dient een inzicht te verkrijgen waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van art. 9bis.

Dat verzoeker verwijst naar het arrest 114215 RW van 21.11.2013 en meer bepaald overweging 2.6 welke verzoeker hier herhaalt (verzoeker zet vet):

"Verzoekende partijen betogen dat de elementen van integratie en werkbereidheid zonder enige motivering van tafel worden geveegd. Uit de lezing van de motieven van de eerste bestreden beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden."

De motiveringsplicht is in ieder geval geschonden. De bestreden beslissing diende een verdere motivering te bevatten met betrekking tot de elementen van integratie.

Dat bovendien de stelling dat elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag principieel onjuist is.

De lange verblijfsduur, werkbereidheid en de integratie kunnen op zich buitengewone omstandigheid uitmaken die maken dat de aanvraag artikel 9bis niet in het land van herkomst kan geschieden.

Dit dient op zich ook beoordeeld te worden in het kader van de ontvankelijkheid wanneer het als dusdanig is opgeworpen, zoals in casu.

Verzoeker wijst op het arrest van de Raad van State van 6 november 1998, nr. 76.819:

"Overwegende dat op het eerste gezicht de bestreden beslissing artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft geschonden, door te overwegen dat het zeer lange verblijf van verzoekende partij in België (meer dan dertien jaar), de hogere studies die zij heeft gevolgd aan verschillende Belgische universiteiten, de omstandigheid dat zij alhier een zelfstandige bedrijfsactiviteit uitoefent en het niet betwist feit dat zij houdster is van een beroepskaart, geen buitengewone omstandigheden uitmaken die de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in België niet zouden kunnen rechtvaardigen; dat bijgevolg het eerste middel ernstig is "

Verzoeker verblijft sinds oktober 1999 in België.

Alle bindingen met zijn land van herkomst werden verbroken. Verzoeker heeft sindsdien zijn leven in België op alle mogelijke manieren uitgebouwd.

Hij heeft hier gedurende al deze tijd intense sociale en affectieve banden gesmeed zowel op educatief, professioneel en sociaal vlak.

Verzoeker spreekt nagenoeg perfect Nederlands.

Een eventueel verplicht vertrek uit zijn nieuwe thuisland België zou een inbreuk vormen op hun privéleven, welke niet kan worden beschouwd als redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel {cf. RvS 25 september 1996, nr. 61.972, T. Vreemd. 1997, 31.}.

Intense sociale banden maken inderdaad een privéleven uit in de zin van het artikel 8 EVRM (RvS 2 oktober 2002, nr. 110.908, A.P.M. 2002 (samenvatting), afl. 8-9, 200, noot.).

Verzoeker zijn eventuele verplichte vertrek zou problematisch zijn aangezien het de voorbeeldige sociale integratie die hij heeft weten te bereiken gedurende zijn langdurig verblijf in België, in gevaar zou brengen {cf. RvS 25 mei 1998, nr. 73.830, Rev. dr. étr. 1998, 215, noot F. BIENFAIT}.

De bestreden beslissing negeert deze invulling door de rechtspraak van de buitengewon omstandigheden in het kader van artikel 8 EVRM.

Verzoeker wijst eveneens op volgende rechtspraak:

• R.v.St. 25 maart 1994, nr. 46.660, T. Vreemd. 1994 (verkort), 132:

De vormvereiste die is voorgeschreven door art. 9, lid 2 Vreemdelingenwet en volgens dewelke de machtiging tot een verblijf van meer dan 3 maanden moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van verblijf in het buitenland, is een zuiver vormelijke vereiste en vormt een inmenging in de uitoefening van het recht van

verzoeker op de eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven. Zij valt niet onder de uitzonderingen op de toepassing van art. 8 E.V.R.M. en maakt dus inbreuk op deze bepaling.

• R.v.St. 25 september 1996, nr. 61.972, T.Vreemd. 1997, 31:

De aangevochten akte (het bevel om het grondgebied te verlaten) vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoekster. Deze inmenging is bij wet voorzien en beoogt een wettig doel, namelijk 'de economische welvaart van het land'. Om in overeenstemming te zijn met de vereisten van art. 8 E.V.R.M., moet ze evenwel 'nodig zijn in een democratische samenleving', dat wil zeggen gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte, en moet ze, meer in het bijzonder, evenredig zijn met het nagestreefde doel (Hof Mensenrechten 13 juli 1995 (Nasri)). Verzoekster leeft sinds negen jaar in België en ze heeft daar noodzakelijkerwijze intense sociale en affectieve banden gesmeed. Ze heeft geen enkele binding meer met haar vaderland. Bovendien wordt nergens aangetoond dat de tweejarige zoon van verzoekster, zonder ernstige gevolgen, een totale breuk met de omgeving waarin hij altijd heeft geleefd, zou kunnen doorstaan. In deze bijzondere omstandigheden, kan de inbreuk in het privé- en gezinsleven van verzoekster, die haar verwijdering van het grondgebied zou inhouden, niet worden beschouwd als zijnde redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel.

• R.v.St. 16 maart 1999, nr. 79.295, T. Vreemd. 1998, 329:

De bedoeling van de tegenpartij (Belgische Staat) ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren en niet om haar een tijdelijke verwijdering van het grondgebied op te leggen met het oog op een regularisatie van haar situatie. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoekster en haar te verplichten om terug te keren naar Marokko voor een onbepaalde tijd vormt een inmenging in haar privé-leven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M. De uitvoering van het bevel tot het verlaten van het grondgebied zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien de verwijdering van het grondgebied haar ertoe zou verplichten om gescheiden te leven van haar echtgenoot en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

• R.v.St. 7 november 2001, nr. 100.587, Rev.dr.étr. 2001, 704:

Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar haar land voor de tijd die vereist is om bij de bevoegde diplomatieke overheden de verblijfsvergunning die zij aanvraagt, te verkrijgen, maakt een inmenging uit in haar privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken. Het is dus belangrijk dat de overheid aantoont dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier.

• R.v.St. 27 augustus 2004, nr. 134.410, J.dr.jeun. 2004, 40:

De beslissing om de regularisatieaanvraag onontvankelijk te verklaren, mag zich er niet toe beperken uiteen te zetten dat de door verzoekster (die gehuwd is met haar echtgenoot samenleeft en bij wie een kind inwoont) aangevoerde omstandigheden niet uitzonderlijk zijn, zonder ten aanzien van het recht op het gezinsleven dat wordt gewaarborgd door art. 8 E.V.R.M. de duur te onderzoeken van de onderbreking van de gezinsrelatie, die zou voortvloeien uit de noodzaak van een terugkeer naar het land van herkomst om er een verblijfsvergunning in te dienen op grond van art. 9. lid 2 Vreemdelingenwet en de weerslag van deze duur op het genot van dit recht.

Verzoeker wijst tot slot naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 16 december 1992, Niemietz t. Duitsland, waarbij het Hof het volgende oordeelde in § 29:

"The Court does not consider it possible or necessary to attempt an exhaustive definition of the notion of "private life". However, it would be too restrictive to limit the notion to an "inner circle" in which the

individual may live his own personal life as he chooses and to exclude therefrom entirely the outside world not encompassed within that circle. Respect for private life must also comprise to a certain degree the right to establish and develop relationships with other human beings.

- There appears, furthermore, to be no reason of principle why this understanding of the notion of "private life" should be taken to exclude activities of a professional or business nature since it is, after all, in the course of their working lives that the majority of people have a significant, if not the greatest, opportunity of developing relationships with the outside world.

This view is supported by the fact that, as was rightly pointed out by the Commission, it is not always possible to distinguish clearly which of an individual's activities form part of his professional or business life and which do not. Thus, especially in the case of a person exercising a liberal profession, his work in that context may form part and parcel of his life to such a degree that it becomes impossible to know in what capacity he is acting at a given moment of time. "

Eigen vertaling:

"Het Hof acht het noch mogelijk, noch noodzakelijk om een uitputtende definitie van het begrip 'privéleven ' te hanteren. Het zou echter te beperkt zijn om het begrip te beperken tot de 'inner circle ' waarin het individu zijn eigen persoonlijke leven kan leiden zoals hij kiest en om de buitenwereld buiten deze cirkel er volledig van uit te sluiten. Respect voor het privéleven houdt tot op zekere hoogte ook het recht in om relaties met andere mensen te vestigen en te ontwikkelen.

Er is bovendien geen principiële reden waarom het begrip privéleven zou moeten worden geïnterpreteerd in de zin dat het activiteiten van een professionele of zakelijke aard zou uitsluiten, het is immers tijdens de werkuren dat de meeste mensen een belangrijke, zo niet de grootste mogelijkheid hebben om relaties met de buitenwereld te ontwikkelen. Dit standpunt wordt ondersteund door het feit dat, zoals terecht opgemerkt door de Commissie, het niet altijd mogelijk is om duidelijk te onderscheiden welke van activiteiten van een individu een deel van zijn professionele of zakelijke leven vormen en welke niet. Zeker in het geval van een persoon die een vrij beroep uitoefent, wiens werk een essentieel onderdeel van zijn leven vormt in die mate dat het onmogelijk wordt om te weten in welke hoedanigheid hij optreedt op een bepaald moment in de tijd. "

De Dienst Vreemdelingenzaken schrijft hierover niets in de bestreden beslissing.

Het feit dat verzoeker zich uitstekend heeft geïntegreerd door het langdurig verblijf in België heeft volgens DVZ enkel betrekking op de gegrondheid.

De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat nochtans niet in proportie ten aanzien van het recht op gezins-en privéleven.

De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent een breuk van de opgebouwde relaties in België en dit voor onbepaalde duur, wat een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Men had concreet moeten onderzoeken en motiveren welke weerslag de verplichte terugkeer naar Pakistan voor onbepaalde duur met zich zou meebrengen, zeker in de omstandigheden zoals boven beschreven; de motivering is louter stereotiep.

De materiële motiveringsverplichting is dan ook geschonden, net als het artikel 8 E.V.R.M.

Tenslotte is het artikel 9 bis geschonden doordat de Dienst Vreemdelingenzaken op een gebrekkig gemotiveerde manier en met schending van het E.V.R.M. heeft geweigerd dit artikel toe te passen op de situatie van verzoeker."

In zijn enig middel voert de verzoeker de schending aan van het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest.

Artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

"(...)

Dit recht behelst met name:

*— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
(...)"*

De Raad benadrukt dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekster kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd. Het wordt door de verweerder niet betwist dat deze beslissing steunt op bepalingen die een omzetting vormen van Europese regelgeving. Door het nemen van de bestreden beslissing wordt *in casu* uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Het kan voorts niet worden uitgesloten dat de bestreden beslissing als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing.

De vraag of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De verzoeker wendt het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht aan ten aanzien van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen een zodanige aantasting van verzoekers rechten dat dit stelselmatig tot de

onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De verzoeker geeft in zijn enig middel zelf toe dat hij, bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest, dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. De verzoeker beperkt zich ter zake echter tot een loutere verwijzing naar en citering van de middelen die hij in de zaak met rolnummer 204.592 heeft aangevoerd tegen de beslissing van 6 maart 2017 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Deze middelen zijn echter niet gericht tegen de thans bestreden beslissing, die een eigen juridische en feitelijke grondslag heeft en ook onderscheiden rechtsgevolgen teweeg brengt. Het is niet aan de Raad om uit deze loutere citering van middelen in een andere zaak en tegen een andere beslissing, voor de verzoeker te gaan distilleren welke elementen hij eventueel relevant acht ten aanzien van de thans bestreden beslissing. De verzoeker verzuimt dan ook om concreet aan te tonen welke elementen hij precies had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden.

Een schending van artikel 41 van het Handvest of van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht, is dan ook niet aangetoond.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat dat het beroep tegen de beslissing van 6 maart 2017 tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet werd verworpen bij arrest nr. 191 222 van 31 augustus 2017.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE